

Mands Nyre og Hjerte, spørger ham ikke om det, og naar han opfylder sin Pligt, er der ingen Anledning til at tage fat paa ham. Men naar en Mand gaar hen og ved et offentligt Møde siger: Min Stilling til Forsvarssagen er den, at det eneste, vi fornuftigvis kunne gøre, er at afruste, vi kunne ikke opstille noget nævneværdigt Forsvar, eller som de Radikale sige: Forsvar er noget, vi maa have, det er nu en Gang en Konveniens at have Forsvar, men det maa ikke kunne bruges som Forsvar — naar man har den Anskuelse og udtaler den offentligt, kan man ikke være Befalingsmand i Hæren, det er fuldstændig umuligt. Vi maa huske paa, at der er grumme mange Lejligheder, hvor Underofficerer ere alene med Mandskabet, og hvor man ikke har den mindste Garanti for, at en Mand, der har de Anskuelser, ikke ogsaa udtaler dem overfor Mandskabet. Vi skulle ikke drive Politik i Hæren, det vil jeg mindst af alle, men hvor har man Garanti for, at det ikke sker? Hvad selve Oversergenten angaar, har jeg ikke nævnt hans Navn — og han er vist efter alt, hvad der foreligger, en udmærket dygtig Mand —, men jeg ser ikke bedre end, at han de Anskuelser, maa han søge sit Erhverv et andet Sted, i Hæren kan han ikke være. Og naar den højtærede Minister tror, at Dommen vil have skadelige Virkninger, drister jeg mig til at paastaa, at hvis det var muligt at skabe en Afstemning blandt samtlige Underofficerer i Hæren om den Dom, der er falden, vilde Underofficererne give Overkrigsretten Ret. Det er nu min Overbevisning.

Der er ikke Anledning for mig til at komme nærmere ind paa Sagen. Kun vil jeg sige, at min Opfattelse af Maaden, hvorpaa Disciplinen i Hæren skal opretholdes, falder ikke ganske sammen med den Maade, hvorpaa man har udtalt sig fra anden Side, men det er min Overbevisning, at en Hær uden Disciplin vil være en Ulykke for Landet, det og ikke andet. Man kan her gøre Ulykke paa to Maader, man kan forlange Afrustning, det er en Vej at gaa. Men man kan gøre Ulykke paa anden Maade, ved at ødelægge Aanden og Tonen i Hæren. Det maa ikke ske, og derfor vil jeg gøre, hvad jeg kan for at værne imod ethvert Skridt i den Retning. Jeg kan ikke se rettere, end at det, her er fremkommet, maa betegnes som noget saadant.

Kun endnu et. Det er altsaa efter den højtærede Forsvarsministers sidste Ud-

talelse fuldkommen korrekt og tilladeligt, at et Medlem af et Ministerium paa et offentligt Møde staar op og ærefornærmer den kommanderende General, det er der ikke noget i. Det har slet ikke haft noget med Trafikminister Jensens Afskedigelse at bestille. Saa ved jeg ikke, hvad der har haft med Afskedigelsen at bestille. Jeg troede, at Hæren maatte have et Værn netop i Forsvarsministeren, men der er overhovedet noget besynderligt i hele denne Stilling. Der er det besynderlige deri, at den nuværende Regering stillede sig som Parti afgjort og ivrigt imod Forsvarsordningen, kæmpede imod den til det yderste, men nu, da det gælder om at gennemføre den, mener Regeringen, at den kan godt paatage sig det. Hvert at gennemføre, hvad der er vedtaget. Jeg forstaar det ikke, det tilstaar jeg ærligt. Der er en Vanskelighed, der ikke lader sig forklare. Man kan ikke forklare den paa den Maade, at Regeringen ræsonnerer saaledes: Vi have ganske vist kæmpet imod denne Ordning til det sidste, men nu har Flertallet afgjort, at det skal være saadan. Flertallet i Rigsdagen er Flertallet i Befolkningen. Derfor ville vi loyalt gennemføre den Ordning, som Rigsdagen med Tilslutning i Befolkningen har truffen. Thi det vil Regeringen ikke. Vi fik forleden Dag den Udtalelse fra den højtærede Forsvarsminister, at man foreløbig nok vilde gennemføre Forsvarslovene, men hvis der kom en Forandring til Efteraaret, hvis man fik en anden Rigsdag ind, vilde man ikke betænke sig paa at gøre Forandring deri. Der er der noget, jeg ikke kan forstaa. Jeg tror, det vil være vanskeligt at fortolke for Regeringen, for Standpunktet er i Virkeligheden meningsløst.

Forsvarsministeren (Krabbe): Blot en kort Bemærkning til den sidste ærede Taler. Naar det ærede Medlem paaankede en Udtalelse, jeg havde brugt i min sidste Tale, beror dette paa, at han ikke tænker paa Udgangspunktet. Det, som det ærede Medlem havde sagt i Gaar angaaende Direktøren i Krigsministeriet, var dette, at han ikke havde været Bataillonschef. Det var det, det ærede Medlem sagde. Der overfor var det min Mening at benægte det. Sagen er den, at det har han været. Det var kun det, det var min Mening at benægte.

For øvrigt vil jeg gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlems Udtalelse om Politik i Hæren. Min Mening er den, at alle i Hæren, baade menige og Befalings-